

Một câu chuyện cảm động của một tác giả vô danh nhận được qua e-mail của một người bạn ở Malaysia, mong được chia sẻ với mọi người

Suốt thời thơ ấu và cả khi lớn lên, lúc nào tôi cũng ghét mẹ tôi. Lý do chính có lẽ vì bà chỉ có một con một. Bà là đứa duy nhất bên mẹ trong lớp cha giáo, chăm sóc tôi.

Mẹ tôi làm nghề nấu ăn để nuôi tôi ăn học. Một lần bà đến trường để kiểm tra tôi làm bài phát biểu. Sao bà lại có thể làm như thế với tôi?

Tôi đi bà đi, ném cho bà một cái nhìn đầy căm ghét rồi chạy trốn. Ngày hôm sau, một trong những đứa bạn học trong lớp la lên: "Ê, tao thấy rồi. Mẹ mày chỉ có một một!".

Tôi xấu hổ chầm chầm nhìn xuống đất. Tôi chầm chầm nhìn bà bị một người cu cậu đi tới. Ngày hôm đó đi học về tôi nói chuyện với bà: "Mẹ chầm chầm nhìn con thành trò cười!".

Mẹ tôi không nói gì. Còn tôi, tôi chỉ nghĩ đến ý gì đến những người nói đó, vì lúc ấy lòng tôi tràn đầy giận dữ. Tôi chỉ nghĩ đến ý gì đến cảm xúc của mẹ.

Tôi chầm chầm thoát ra khỏi nhà, không còn liên hệ gì với mẹ tôi. Vì thế tôi cố gắng học hành thật chăm chỉ, và sau cùng, tôi có được một học bổng để đi học ở Singapore.

Sau đó, tôi lập gia đình, mua nhà và có một đứa con. Vì tôi là con nhà gia thế, tôi giàu sang và bà mẹ của mình, chỉ nói mình mẹ cô đơn thôi.

Tôi hài lòng với cuộc sống, với vợ con và những tiện nghi vật chất tôi có được ở Singapore.

Tôi mua cho mẹ một căn nhà nhỏ, thuê người dọn dẹp và gọi một ít tiền về biếu bà, tiện thể thuê là để đỡ buồn phiền. Tôi buồn mẹ không được liên hệ gì với tôi.

Một ngày kia, mẹ bắt chuyến thăm. Nhiêu năm rồi bà không gặp tôi, thậm chí bà cũng chưa bao giờ nhìn thấy các cháu.

Khi thấy mẹ tôi già trông có vẻ lam lũ đáng thương của, một đứa con tôi có đứa con nhỏ, có đứa học sinh.

Tôi vội vã gọi vợ lo với tôi biết chuyện, hét lên: "Sao bà dám đến đây làm con tôi sợ thế? Đi khỏi"

M

Tác Giả: Đinh Vĩ Sanh

Thứ Sáu, 20 Tháng 8 Năm 2010 07:18

đây ngay!". M tôi ch nh nh tr l i ", xin l i, tôi nh m đ a ch !" và l ng l quay đi.

Tôi không thèm liên l c v i bà trong su t m t th i gian dài. H i nh , m đã làm con b chúng b n trêu ch c nh c nhã, bây gi m còn đ nh phá h ng cu c s ng đang có c a con hay sao?

M t hôm, nh n đ c m t lá th m i h p m t c a tr ng cũ gi i đ n t n nhà, tôi nói đ i v là ph i đi công tác. Sau bu i h p m t, tôi ghé qua căn nhà c a m , vì tò mò h n là mu n thăm m .

M y ng i hàng xóm nói r ng m tôi đã m t vài ngày tr c đó và do không có thân nhân, s an sinh xã h i đã lo mai táng chu đáo.

Tôi không nh đ c l y m t gi t n c m t. H trao l i cho tôi m t lá th m đ l i cho tôi:

"Con yêu quý,

Lúc nào m cũng nghĩ đ n con. M xin l i v vi c đã dám qua Singapore b t ng và làm cho các cháu ph i s h i.

M r t vui khi nghe nói con s p v tr ng tham d bu i h p m t, nh ng m s m không b c n i ra kh i gi ng đ đ n đó nhìn con.

M ân h n vì đã làm con x u h v i b n bè trong su t th i gian con đi h c ở đây.

Con bi t không, h i con còn nh xiu, con b tai n n và h ng m t m t bên m t.

M không th ng i yên nhìn con l n lên mà ch có m t m t, nên m đã cho con con m t c a m .

M đã bán t t c nh ng gì m có đ bác sĩ có th thay m t cho con, nh ng ch a bao gi m h i h n v vi c đó.

M r t hãnh di n vì con đã nên ng i, và m kiêu hãnh vì nh ng gì m đã làm đ c cho con. Con đã nhìn th y c m t th gi i m i, b ng con m t c a m , thay cho m ..

M yêu con l m,

M ...".